

Kongres UJU v Ljubljani.

Pevski zbor „Glasbene Matice“ v Ljubljani

privedi na čast udeležencem kongresa
v torek, dne 7. avgusta 1923 ob 8. uri
zvečer v veliki dvorani hotela „Union“

SLAVNOSTNI KONCERT

pod vodstvom kons. ravnatelja in kon-
certnega vodje g. Mateja Hubada.

SPORED:

I. DEL:

1. a) <i>Anton Lajovic</i> : Pastirčki.	c) <i>Anton Lajovic</i> : Lan.
b) " " Kroparji.	d) " " Zeleni Jurij.
e) <i>Anton Lajovic</i> : Ples kralja Matjaža, št: II.	
2. a) <i>dr. Gojmir Krek</i> : Tam na vrtni gredi . . .	
b) <i>Oskar Dev</i> : Svatba na poljani.	
c) <i>dr. Schwab</i> : Zdrava, Marija!	
d) <i>Emil Adamič</i> : Mlad junak po vasi jezdi.	

ODMOR.

II. DEL:

3. a) <i>Emil Adamič</i> : V snegu.	
b) " " Zlato žito.	
c) " " Če ti ne boš moj.	
d) " " Ne maram tebe.	
4. a) <i>Matej Hubad</i> : Je pa davi slanca pala. (Slovenska narodna.)	
b) " " Škrjanček poje, žvrgoli.	" "
c) " " Gor čez jezero.	" "
d) " " Bratci veseli vsi!	" "
e) " " Pod oknom.	" "
f) <i>Stanko Pirmal</i> : Na Gorenjščem.	" "
g) <i>Emil Adamič</i> : Po vodi plava.	" "
h) <i>Matej Hubad</i> : Prišla je miška.	" "

Besedilo zborov na prihodnjih straneh.

Po koncertu poslovljni sestanki učiteljstva po restavracijskih vrtovih.

BESEDILO ZBOROV.

PASTIRČKI.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Bilo je sedem hudih let,
bilo je sedem pustih paš,
bilo je sedem suhih krav.

Sedmero je pastirčkov nas,
zdaj tolste krave gonimo,
na polno pašo hodimo,
okrogle pesmi piskamo.

Saj smo prebili sedem let,
prebili sedem hudih let,
prestali sedem pustih paš,
prepasli sedem suhih krav,
da ni nobeden »joj« dejal.

KROPARJI.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Kdo pa tisti so štokljači?
To so kropenski kovači,
to žebjarji so iz Kroke,
hodijo ko v mlinu stope:
cop, cop, cop, lop, lop, lop.

Kdo pa tisti so trkjači?
To so kropenski kovači,
kladivo jim v roki pleše,
pesmi poje, iskre kreše:
plenk, plenk, plenk, plenk, plenk,
žvenk, žvenk, žvenk, žvenk, žvenk.

LAN.

(Dragutin Domjanič.)

Dalko polje, beli dan,
v polju se zaplavlil lan,
rosa drobna se svetli,
duša draga, gde si ti!

Rosu bude sunce vzelo,
bu li moje suze šteló?
Rekel si: Kad cvel bo lan,
buš vre moja, v onaj dan?

Vidiš, sad se sve plavi,
zakaj jošče kesniš ti?
Z žalosti bleđi mi lice,
pozabit' naj bogice!

Kaj po boju gde ležiš,
za na vek pod poljem spiš?
Poveč mi: »Kad lan bu cvel,
buš od mene senjat štel?«

Tak ja dragam cvetje lana,
tak boli me v sreč rana.

ZELENI JURIJ.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Jurij Zeleni se z mavrico paše;
srečno, veselo selo bo naše:
že za vodo čez travnike jaše.

Dobri ljudje vi, jasno vam lice!
Rad bi popeval z vami zdravice,
ali gole so Slovenske gorice.

Z glavo namigne, trava se vzdigne,
obraz okrene, veje odene,
z okom obrne, cvetje se strne.

Jasno vam lice, misel najbolja!
Z Vami ostati bilo bi me volja,
a na Koroškem še pusta so polja.

Jurij Zeleni ne hodi drugam,
vinca in pesmi poln je naš hram,
drago bo tebi, milo bo nam.

Pusta so polja, slana in mraz,
treba hiteti, kliče me čas,
ali ob leti spet bom pri vas.

Konja vspodbode, v daljo izginja,
cvetje zelenje za njim se razgrinja,
da nas Zelenega Jurja spominja...

PLES KRALJA MATJAŽA, št. II.

(Oton Župančič: Ciciban.)

Enkrat naprej, enkrat nazaj, —
kralj Matjaž si izbira raj,
gori in doli, tretjič okoli,
kralj Matjaž si Alenko izvoli.
Trikrat po sredi, četrtič na kraj:
»Kralj Matjaž, Alenko nazaj!«
Roke navskrižem križa kraža,
Turki lovite kralja Matjaža!
Bijmo s petami tok, tok, tok,
Konjič Matjažev skok na skok.

TAM NA VRTNI GREDI...

(Ljudmila Poljanec.)

Tam na vrtni gredi
raste rožmarin,
pridi o slovesu,
dam ti ga v spomin.
Na srce ga deni,
čuvaj ga skrbno,

morda kdaj ob njem ti
roso bo oko.
Rožmarin povene,
ž njim spomin bo vzet,
tudi ti boš nosil
v srcu veli cvet.

SVATBA NA POLJANI.

(*Cvetko Golar.*)

Na poljani se v nedeljo
svatba, pir piruje,
žarni rdeči mak se ženi,
s purpalo svatuje!

Oj to rajsko je veselje —
svatovščina živa;
slak na suhem ovsu jezdi,
s kelihom napiva.

Sinja rž se ziblje klanja,
čmrl je bas privlekel
in škrjanček svat zavriskal
v zrak se opotekel.

ZDRAVA, MARIJA!

(*Fr. Ks. Meško.*)

K pokoju že dan se nagiba,
in zemljo ogrinja mrak.
Iz samostanskega stolpa
glasi se zvok zvona mehak.
Zdrava, Marija!

Popotnik korakam po cesti,
zvonjenja poslušam spev.
A srce, a srce nemirno
pretresa mi glasen odmev.
Zdrava, Marija!

MLAD JUNAK PO VASI JEZDI.

(*Iz bosanskega perivoja. Cvetko Golar.*)

Mlad junak po vasi jezdi
in klobuk po strani nosi,
za klobukom tri peresa.

Solnce zlato za sirote —
mesečina za popotne —
in za njive hladna rosa.

Prvo, — solnce žarko zlato,
drugo, — jasna mesečina,
tretje, — rosa čista hladna.

Njive pa so za pšenico,
a pšenica za kolače,
a kolači za devojke,
a devojke za junake.

V SNEGU.

(Simon Jenko.)

Hribi še beli so,
rože še ne cveto,
kmal' bo pomlad prišla,
rože bo sklicala.

Samo moje srce,
žalostno bode še,
zanj več pomladi ni,
zanj več veselja ni.

ZLATO ŽITO.

(S. Sardenko.)

Polja nobena
niso plodnejša,
žita rumena
niso zrelejša,
kakor je dvakrat deset
z upi napolnjenih let.

Klanja se, klanja,
srpu pozvanja:
Pridi, požanji
v zlatem me stanjil
Pojdi mi škodo zabranit,
fantič, oklice naznanit.

ČE TI NE BOŠ MOJ.

(Narodna.)

Če ti ne boš moj,
pa nobeden ne bo,
pa me ledik nesite
v to črno zemljó.

Ta črna zemljá
bo pa postelj mojá;
tam bom tiho ležala
jaz dekle sama.

NE MARAM TEBE.

(Narodna.)

Ne maram tebe,
k' nimaš hišce svojé.
Še polž ima hišo,
le ti si brez nje.

Pa hišco sezidaj,
da spati bo kje.
Poplačaj dolge,
potlej pridi po mé.

JE PA DAVI SLANCA PALA.

Je pa davi slan'ca pala
na zelene travnike,
je vso trav'co pomorila
in vse žlahtne rožice.

Ravno sredi moj'ga srca
ena rožica cveti,
če ne boš ji prilivala,
se gotovo posuši.

Meni pa ni nič za rož'ce,
če jih slan'ca pomori,
meni je za dekile moje,
če me ona zapusti.

Kaj ji bodem prilivala,
nimam vinca ne vode,
pa ji bodem le prilila
svoje solzice svetle.

ŠKRJANČEK POJE, ŽVRGOLI.

Škrjanček poje, žvrgoli,
se bel'ga dneva veseli,
škrjanček poje beli dan,
pozdravlja hrib in plan.

Kjerkol' se midva srečava,
prav-milo se pogledava,
vse solzne najne so oči,
vse to ljubezen st'ri.

Škrjanček poje, žvrgoli,
se bel'ga dneva veseli;
pozdravlja z drobno pesemco
tud' mojo ljubico.

Kjerkol' sem hodil, kjer sem bil,
pa take nisem še dobil,
da b' b'la t'ko bel'ga ličica,
pa srca vsmiljen'ga.

GOR ČEZ JEZERO.

(Koroška narodna pesem.)

Gor čez izaro, gor čez gmajnico,
kjer je dragi dom z mojo zibalko,
kjer so me zibali mamica moja
in prepievali haji, hajo.

K' s'm še mih'n biu, s'm biu dro
vesiu,
s'm več barti k'tiero pes'm peu,
zdej vse minuvo je, nič več peu
ne bom
zdej ni več moj ljubi, dragi dom.

BRATCI VESELI VSI!

Bratci veseli vsi!
pesem zapojmo mi
od vinca sladkega,
ko solnce čistega.

Glažke nalijmo si,
ven ga popijmo vsi!
En glažek al' pa dva
to nam korajžo da.

Kadar pa vinca ni,
takrat me vse boli.
Vince mi zdravje da,
ker moč v seb' ima.

Kadar pa d'narcev ni,
kaj pa nas to skrbi.
Saj birt še kredo ima,
bratci, le pijmo ga.

POD OKNOM.

(France Prešeren.)

Luna sije,
kladvo bije
trudne, pozne ure že;
pred neznane
srčne rane
meni spati ne puste.

Ti si kriva,
ljubezniva
deklica nevsmiljena!
Ti me raniš,
Ti mi braniš,
da ne morem spat' doma.

Obraz mili
tvoj po sili
vedno mi je pred očmi;
zdihujoče
srce vroče
vedno k Tebi hrepeni.

NA GORENJSČEM.

Na Gorenjščem je fletno,
so v'soče gore,
pa so bistri studenci
in bele ceste.
Holadrijori . . .

Pa sem fantič urlavbar,
'mam krašče lase,
pa se vendar tepejo
dekleta zame.
Holadrijori . . .

Pa ne bom se možila
na v'soče gore,
pa ne bom jaz nosila
na glavi vode.
Holadrijori . . .
